TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2016. gada 20. oktobrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Direktīva 2004/83/EK — Obligātie standarti bēgļa statusa vai alternatīvās aizsardzības statusa piešķiršanai — Valsts procesuālā tiesību norma, kurā alternatīvās aizsardzības pieteikuma iesniegšanai ir paredzēts piecpadsmit darbadienu termiņš, skaitot no paziņojuma par patvēruma pieteikuma noraidīšanu — Dalībvalstu procesuālā autonomija — Līdzvērtības princips — Efektivitātes princips — Alternatīvās aizsardzības pieteikuma izskatīšanas procedūras efektīva norise — Atgriešanas procedūras efektīva norise — Nesaderība

Lieta C-429/15

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Court of Appeal* (Apelācijas tiesa, Īrija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2015. gada 29. jūlijā un kas Tiesā reģistrēts 2015. gada 5. augustā, tiesvedībā

Evelyn Danqua

pret

Minister for Justice and Equality ,

Ireland ,

Attorney General .

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*] (referents), tiesneši M. Vilars [*M. Vilaras*], J. Malenovskis [*J. Malenovský*], M. Safjans [*M. Safjan*] un D. Švābi [*D. Šváby*],

ģenerāladvokāts Ī. Bots [*Y. Bot*],

sekretārs K. Malaceks [*K. Malacek*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2016. gada 16. jūnija tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *E. Danqua* vārdā – *M. Trayers*, *solicitor*, *P. O'Shea*, *BL*, un *C. Power*, *SC*,

— *Minister for Justice and Equality* vārdā – *R. Cotter* un *E. Creedon*, pārstāvji, kuriem palīdz *F. O'Sullivan*, *BL*, un *R. Barron*, *SC*,

* Tiesvedības valoda – angļu.

— Eiropas Komisijas vārdā – *M. Condou-Durande* un *X. Lewis*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2016. gada 29. jūnija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas uz līdzvērtības principa interpretāciju.

2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar strīdu starp *Evelyn Danqua*, Ganas valstspiederīgo, un *Minister for Justice and Equality* (tieslietu un vienlīdzības ministrs, Īrija) (turpmāk tekstā – "ministrs"), Īriju un *Attorney General* par ministra atteikumu izskatīt ieinteresētās personas pieteikumu, kurā ir lūgts viņai piešķirt alternatīvās aizsardzības statusu.

Atbilstošās tiesību normas

Direktīva 2004/83/EK

3 Saskaņā ar Padomes 2004. gada 29. aprīļa Direktīvas 2004/83/EK par obligātajiem standartiem, lai kvalificētu trešo valstu valstspiederīgos vai bezvalstniekus kā bēgļus vai kā personas, kam citādi nepieciešama starptautiskā aizsardzība, šādu personu statusu un piešķirtās aizsardzības saturu (OV 2004, L 304, 12. lpp.), 2. panta a), e) un f) punktu šajā direktīvā:

"a) "starptautiska aizsardzība" ir bēgļa un alternatīvais aizsardzības statuss, kā noteikts d) un f) punktā;

[..]

e) "persona, kas tiesīga uz alternatīvo aizsardzību" ir trešās valsts valstspiederīgais [..], ko nevar kvalificēt kā bēgli, bet attiecībā uz kuru ir sniegts pietiekams pamatojums, lai uzskatītu, ka attiecīg[ajai] person[ai], ja tā atgrieztos savā izcelsmes valstī [..], [..] draudētu reāls risks ciest būtisku kaitējumu, kā noteikts 15. pantā [..];

f) "alternatīvais aizsardzības statuss" nozīmē, ka dalībvalsts atzīst trešās valsts valstspiederīgo [..] kā personu, kas ir tiesīga uz alternatīvo aizsardzību".

4 Šīs direktīvas 18. pantā ir noteikts:

"Dalībvalstis piešķir alternatīvo aizsardzības statusu trešās valsts valstspiederīgajam [..], kas tiesīgs uz alternatīvo aizsardzību saskaņā ar II un V nodaļu."

Direktīva 2005/85/EK

5 Padomes 2005. gada 1. decembra Direktīvā 2005/85/EK par minimāliem standartiem attiecībā uz dalībvalstu procedūrām, ar kurām piešķir un atņem bēgļa statusu (OV 2005, L 326, 13. lpp., un labojums – OV 2006, L 236, 36. lpp.), ir precizētas patvēruma meklētāju tiesības.

6 Saskaņā ar šīs direktīvas 3. panta 1. punktu tā ir piemērojama visiem patvēruma pieteikumiem, kas ir iesniegti dalībvalstu teritorijā.

7 Minētās direktīvas 3. panta 3. punktā ir paredzēts:

"Ja dalībvalstis izmanto vai ievieš procedūru, kurā patvēruma pieteikumi tiek izvērtēti gan kā pieteikumi uz konvencijas [par bēgļa statusu, kas parakstīta Ženēvā 1951. gada 28. jūlijā (*Apvienoto Nāciju Organizācijas līgumu krājums*, 189. sēj., 150. lpp., Nr. 2545 [1954])] pamata, gan kā pieteikumi uz cita veida starptautisko aizsardzību, ko sniedz saskaņā ar apstākļiem, kuri noteikti Direktīvas [2004/83] 15. pantā, tās piemēro šo direktīvu, izmantojot savu procedūru."

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

8 No Tiesas rīcībā esošajiem lietas materiāliem izriet, ka *E. Danqua*, Ganas valstspiederīgā, Īrijā 2010. gada 13. aprīlī iesniedza pieteikumu par bēgļa statusa iegūšanu, kurš bija pamatots ar ieinteresētās personas bailēm tikt pakļautai *trokosi* praksei, kas ir Ganā piekopta rituālas kalpības forma un galvenokārt skar sievietes.

9 *Refugee Applications Commissionner* (par bēgļu pieteikumu izskatīšanu atbildīgais komisārs, Īrija) 2010. gada 16. jūnija ziņojumā saistībā ar šo pieteikumu pauda negatīvu ieteikumu, jo pieteikums neesot ticams. Šo ieteikumu apelācijas tiesvedībā ar 2011. gada 13. janvāra lēmumu apstiprināja *Refugee Appeals Tribunal* (Bēgļu apelācijas tiesa, Īrija).

10 2011. gada 9. februārī ministrs *E. Danqua* paziņoja lēmumu noraidīt viņas patvēruma pieteikumu un darīja viņai zināmumu savu nodomu izdot rīkojumu par viņas nogādāšanu līdz robežai (*proposal to deport*), informējot viņu par iespēju piecpadsmit darbdienu laikā no šīs paziņošanas iesniegt alternatīvās aizsardzības pieteikumu.

11 Pēc šī lēmuma pieņemšanas *Refugee Legal Service* (Bēgļu juridiskais dienests, Īrija) informēja *E. Danqua*, ka šī noraidījuma dēļ viņai netiks sniegta palīdzība centienos iegūt alternatīvo aizsardzību.

12 Bēgļu juridiskās palīdzības dienests tomēr *E. Danqua* vārdā iesniedza pieteikumu atļaujai palikt valstī humānu apsvērumu dēļ.

13 Ar 2013. gada 23. septembra vēstuli ministrs informēja *E. Danqua*, ka šis pieteikums ir noraidīts un ka 2013. gada 17. septembrī attiecībā uz ieinteresēto personu ir pieņemts atgriešanas lēmums.

14 2013. gada 8. oktobrī *E. Danqua* iesniedza alternatīvās aizsardzības pieteikumu.

15 Ar 2013. gada 5. novembra vēstuli ministrs informēja *E. Danqua*, ka viņas pieteikums alternatīvās aizsardzības statusa piešķiršanai nevar tikt apmierināts, jo šis pieteikums nav iesniegts piecpadsmit darbdienu termiņā, kas ir minēts paziņojumā par ministra 2011. gada 9. februāra lēmumu, ar kuru ir noraidīts ieinteresētās personas patvēruma pieteikums.

16 *E. Danqua* šo nolēmumu apstrīdēja *High Court* (Augstā tiesa, Īrija), atsaucoties uz līdzvērtības principa pārkāpumu, ņemot vērā alternatīvās aizsardzības pieteikuma iesniedzēja pienākumu ievērot tādu termiņu, kāds ir aplūkots pamatlietā, lai iesniegtu alternatīvās aizsardzības pieteikumu, lai gan līdzīga termiņa ievērošana nav prasīta patvēruma pieteikuma iesniegšanai.

17 Ar 2014. gada 16. oktobra spriedumu *High Court* (Augstā tiesa) noraidīja *E. Danqua* prasību, nospriežot, ka līdzvērtības princips šajā lietā nav piemērojams, jo ieinteresētā persona salīdzina divas procesuālo tiesību normas, kas ir pamatotas ar Savienības tiesībām.

18 2014. gada 13. novembrī *E. Danqua* par minēto spriedumu iesniedza apelācijas sūdzību *Court of Appeal* (Apelācijas tiesa). Ieinteresētā persona šajā tiesā atkārtoti pauda savu argumentāciju, saskaņā ar kuru alternatīvās aizsardzības pieteikuma iesniedzēja pienākums ievērot tādu termiņu, kāds ir aplūkots pamatlietā, ir pretrunā līdzvērtības principam, jo nepastāv līdzīgs termiņš, kas attiektos uz personām, kuras iesniedz pieteikumu bēgļa statusa iegūšanai.

19 *Court of Appeal* (Apelācijas tiesa), šauboties par līdzvērtības principa piemērojamību šajā lietā, uzskata, ka patvēruma pieteikums var būt atbilstošs salīdzinājuma kritērijs, lai nodrošinātu līdzvērtības principa ievērošanu.

20 Šajā ziņā iesniedzējtiesa norāda, ka, lai gan lielākā daļa patvēruma pieteikumu tiek izskatīta saskaņā ar režīmu, kas ir ieviests ar Direktīvu 2004/83, dalībvalsts vismaz teorētiski vienmēr var piešķirt patvērumu saskaņā ar valsts tiesībām. Līdz ar to uz patvēruma pieteikumiem daļēji varētu attiekties Savienības tiesības un daļēji – valsts tiesības.

21 Runājot par alternatīvās aizsardzības pieteikuma iesniedzēja pienākumu ievērot tādu termiņu, kāds ir aplūkots pamatlietā, lai iesniegtu alternatīvās aizsardzības pieteikumu, iesniedzējtiesa uzskata, ka šis termiņš ir pamatots ar objektīviem apsvērumiem. Faktiski valsts tiesisko regulējumu, kas bija spēkā, pirms tika pasludināts 2014. gada 8. maija spriedums *N.* (C-604/12, EU:C:2014:302), esot raksturojusi divu atsevišķu un secīgu procedūru esamība, kurās attiecīgi tika izskatīts patvēruma pieteikums un alternatīvās aizsardzības pieteikums un alternatīvās aizsardzības pieteikuma izskatīšana bija atkarīga no pieteikuma bēgļa statusa iegūšanai iepriekšēja noraidījuma.

22 Šī tiesa uzskata, ka tā tiesiskā regulējuma mērķis, kas bija spēkā pamatlietas faktisko apstākļu rašanās laikā, bija nodrošināt, lai starptautiskās aizsardzības pieteikumi tiktu izskatīti saprātīgā termiņā.

23 Šajā kontekstā *Court of Appeal* (Apelācijas tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai patvēruma pieteikumu, ko reglamentē attiecīgās valsts tiesību akti, kuri atspoguļo dalībvalsts pienākumus saskaņā ar [Direktīvu 2004/83], var uzskatīt par atbilstošu salīdzinošu kritēriju attiecībā uz alternatīvās aizsardzības pieteikumu, ņemot vērā līdzvērtības principu?

2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša, vai šajā ziņā ir nozīme tam, ka termiņš, kas ir noteikts attiecībā uz alternatīvās aizsardzības pieteikumiem, ir saistīts ar būtisku mērķi nodrošināt, lai starptautiskās aizsardzības pieteikumi tiktu izskatīti saprātīgā termiņā?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

24 Uzdodot abus savus jautājumus, kas ir jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai līdzvērtības princips ir interpretējams tādējādi, ka tas nepieļauj tādu valsts procesuālo tiesību normu, kāda ir aplūkota pamatlietā un saskaņā ar kuru alternatīvās aizsardzības pieteikums ir jāiesniedz piecpadsmit darbdienu noilguma termiņā, skaitot no dienas, kad kompetentā iestāde ir paziņojusi par patvēruma pieteikuma iesniedzēja, kura pieteikums ir noraidīts, iespēju iesniegt šādu pieteikumu.

25 Vispirms ir jāatgādina, ka Direktīvā 2004/83 nav procesuālu normu, kas būtu piemērojamas starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanai.

26 Direktīvā 2005/85 savukārt ir ietverti minimālie standarti saistībā ar starptautiskās aizsardzības pieteikumu izskatīšanas procedūrām un ir precizētas patvēruma pieteikuma iesniedzēju tiesības. Šīs direktīvas 3. panta 1. un 3. punktā ir precizēts, ka tā ir piemērojama patvēruma pieteikumiem, kas tiek

izskatīti kā pieteikumi, kuri ir pamatoti ar 1951. gada 28. jūlijā Ženēvā parakstīto Konvenciju par bēgļu statusu, un kā citu tādu veidu starptautiskās aizsardzības pieteikumi, kas tiek piešķirta Direktīvas 2004/83 15. pantā precizētajos apstākļos.

27 Tādējādi Tiesa atzina, ka Direktīva 2005/85 alternatīvās aizsardzības pieteikumiem ir piemērojama tikai tad, ja dalībvalsts ievieš vienotu procedūru, kurā tā pieteikumu izvērtē, ņemot vērā abus starptautiskās aizsardzības veidus, proti, aizsardzību, kas ir saistīta ar bēgļa statusu, un alternatīvo aizsardzību (spriedums, 2014. gada 8. maijs, *N.*, C-604/12, EU:C:2014:302, 39. punkts).

28 Tomēr no lietas materiāliem izriet, ka tas tā nebija Īrijas gadījumā pamatlietas faktisko apstākļu rašanās dienā.

29 No tā izriet, ka, ja Savienības tiesībās nav tiesību normu saistībā ar procesuālajiem noteikumiem, kas attiecas uz alternatīvās aizsardzības pieteikuma iesniegšanu un izskatīšanu un ir piemērojami Īrijā, šie noteikumi ir jāparedz šīs dalībvalsts iekšējā tiesību sistēmā, ar nosacījumu, ka, pirmkārt, minētie noteikumi nav mazāk labvēlīgi kā tie, kuri reglamentē līdzīgas iekšēja rakstura situācijas (līdzvērtības princips), un ka, otrkārt, tie nepadara praktiski neiespējamu vai pārmērīgi neapgrūtina Savienības tiesību sistēmā piešķirto tiesību īstenošanu (efektivitātes princips) (šajā ziņā skat. spriedumu, 2014. gada 8. maijs, *N.*, C-604/12, EU:C:2014:302, 41. punkts un tajā minētā judikatūra).

30 Runājot par līdzvērtības principu, ir jāatgādina, ka šis princips prasa, lai valsts tiesību norma tiktu vienādi piemērota procedūrām, kas ir pamatotas ar Savienības tiesībām, un procedūrām, kuras ir pamatotas ar valsts tiesībām (šajā ziņā skat. spriedumu, 2015. gada 28. janvāris, *ÖBB Personenverkehr*, C-417/13, EU:C:2015:38, 74. punkts).

31 Iesniedzējtiesa pauž šaubas par to, vai pieteikums bēgļa statusa iegūšanai ir atbilstošs pamats salīdzinājumam ar alternatīvās aizsardzības pieteikumu, lai nodrošinātu šī principa ievērošanu.

32 Šajā gadījumā, kā ģenerāladvokāts to ir norādījis secinājumu 54. un 58. punktā, pamatlietā aplūkotā situācija ir saistīta ar divām procedūrām, kas ir pamatotas ar Savienības tiesībām, proti, ieinteresētās personas pieteikumu bēgļa statusa iegūšanai un viņas alternatīvās aizsardzības pieteikumu.

33 Turklāt ir jāuzsver, ka saskaņā ar pašu pirmā jautājuma formulējumu valsts tiesību akti, kas reglamentē patvēruma pieteikumu izskatīšanu, "atspoguļo" dalībvalstu pienākumus atbilstoši Direktīvai 2004/83.

34 Turklāt no Tiesas rīcībā esošajiem materiāliem neizriet, ka Īrijas tiesību aktos, kas attiecas uz patvērumu, būtu ietvertas valsts materiāltiesiskās normas, kuras papildinātu Savienības tiesības.

35 Ņemot vērā iepriekš paustos apsvērumus, ir jākonstatē, ka tādā situācijā, kāda ir aplūkota pamatlietā, kura attiecas uz divu veidu prasībām, kas abas ir pamatotas ar Savienības tiesībām, atsaucei uz līdzvērtības principu nav nozīmes.

36 Tomēr saskaņā ar pastāvīgo judikatūru valstu tiesu un Tiesas sadarbības procedūrā, kas ieviesta ar LESD 267. pantu, Tiesai ir jāsniedz valsts tiesai noderīga atbilde, kas ļautu tai izlemt lietu, kura iesniegta izskatīšanai šajā tiesā. Tālab Tiesai dažkārt nākas pārformulēt tai iesniegtos jautājumus (spriedums, 2016. gada 28. aprīlis, *Oniors Bio*, C-233/15, EU:C:2016:305, 30. punkts un tajā minētā judikatūra).

37 Turklāt Tiesai ir jāsniedz valsts tiesai visi Savienības tiesību interpretācijas elementi, kas var būt noderīgi tajā izskatāmās lietas izspriešanai, neatkarīgi no tā, vai iesniedzējtiesa uz tiem ir atsaukusies savā uzdotajā jautājumā (šajā ziņā skat. spriedumu, 2006. gada 21. februāris, *Ritter-Coulais*, C-152/03, EU:C:2006:123, 29. punkts un tajā minētā judikatūra).

38 Šajā gadījumā šajā nolūkā abi iesniedzējtiesas uzdotie jautājumi ir jāsaprot tā, ka to mērķis ir noskaidrot, vai efektivitātes princips ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj tādu valsts procesuālo tiesību normu, kāda ir aplūkota pamatlietā un kurā alternatīvās aizsardzības pieteikuma iesniegšanai ir noteikts piecpadsmit darbdienu noilguma termiņš, skaitot no dienas, kad kompetentā iestāde ir paziņojusi par patvēruma pieteikuma iesniedzēja, kura pieteikums ir noraidīts, iespēju iesniegt šādu pieteikumu.

39 Runājot par šo principu, kā tas ir atgādināts šī sprieduma 29. punktā, tāda valsts procesuālā tiesību norma, kāda ir aplūkota pamatlietā, nedrīkst padarīt praktiski neiespējamu vai pārmērīgi apgrūtināt Savienības tiesību sistēmā piešķirto tiesību īstenošanu. Tādējādi šādai tiesību normai šajā gadījumā ir jāļauj alternatīvās aizsardzības pieteikuma iesniedzējiem efektīvi izmantot tiesības, kas tiem ir piešķirtas ar Direktīvu 2004/83.

40 Tāpēc ir jāizskata jautājums, vai tāda persona kā *E. Danque*, kas lūdz piešķirt alternatīvo aizsardzību, konkrēti spēj īstenot tiesības, kuras viņai izriet no Direktīvas 2004/83, proti, šajā gadījumā tiesības iesniegt šīs aizsardzības pieteikumu, un gadījumā, ja ir izpildīti nosacījumi minētās aizsardzības saņemšanai, tiesības saņemt alternatīvās aizsardzības statusu.

41 No iesniedzējtiesas lēmuma, kā arī no Tiesas rīcībā esošajiem lietas materiāliem izriet, ka saskaņā ar pamatlietā aplūkoto valsts procesuālo tiesību normu alternatīvās aizsardzības pieteikuma iesniedzējs principā vairs nevar iesniegt alternatīvās aizsardzības pieteikumu, ja ir beidzies piecpadsmit darbdienu termiņš, skaitot no dienas, kad ir paziņots, ka viņa pieteikums par bēgļa statusa iegūšanu ir noraidīts.

42 Šajā ziņā ir jānorāda, ka Tiesa jau ir atzinusi, ka ikviens gadījums, kad rodas jautājums, vai valsts procesuālā tiesību norma nepadara neiespējamu vai pārmērīgi neapgrūtina Savienības tiesību piemērošanu, ir jāanalizē, ņemot vērā šīs tiesību normas nozīmi tiesvedībā, tās norisi un tās īpatnības kopumā dažādu instanču valsts tiesās. Šajā nolūkā attiecīgā gadījumā ir jāņem vērā tiesību uz aizstāvību aizsardzība, tiesiskās noteiktības princips un efektīva procesa norise (šajā ziņā skat. spriedumu, 2015. gada 11. novembris, *Klausner Holz Niedersachsen*, C-505/14, EU:C:2015:742, 41. punkts un tajā minētā judikatūra).

43 Šajā gadījumā konkrēti ir jānoskaidro, vai tāds noilguma termiņš, kāds ir aplūkots pamatlietā, var būt pamatots, lai nodrošinātu efektīvu tā procesa norisi, kurā tiek izskatīts alternatīvās aizsardzības pieteikums, ņemot vērā sekas, kas no tā izriet Savienības tiesību piemērošanai (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2009. gada 3. septembris, *Fallimento Olimpiclub*, C-2/08, EU:C:2009:506, 28. punkts).

44 Attiecībā uz noilguma termiņiem Tiesa ir nolēmusi, ka dalībvalstīm attiecībā uz valsts tiesisko regulējumu, kas ietilpst Savienības tiesību piemērošanas jomā, ir jānosaka termiņi, ņemot vērā pieņemamo lēmumu nozīmīgumu ieinteresētajām personām, piemērojamo procedūru un tiesību aktu sarežģītību, personu, kas var tikt ietekmētas, skaitu un citas publiskas vai privātas intereses, kas ir jāņem vērā (šajā ziņā skat. spriedumu, 2009. gada 29. oktobris, *Pontin*, C-63/08, EU:C:2009:666, 48. punkts).

45 Runājot par pamatlietā aplūkotajiem tiesību aktiem, ir jānorāda, kā ģenerāladvokāts to ir uzsvēris secinājumu 75.–78. punktā, ka alternatīvās aizsardzības pieteikumu izskatīšanas procedūra ir īpaši nozīmīga, jo tā ļauj starptautiskās aizsardzības pieteikumu iesniedzējiem, piešķirot šādu aizsardzību, nodrošināt būtiskāko tiesību aizsardzību.

46 Šādā kontekstā, ņemot vērā grūtības, ar kādām var sastapties šie pieteikumu iesniedzēji, ievērojot grūto humāno un materiālo situāciju, kādā šie pieteikumu iesniedzēji var atrasties, ir jākonstatē, ka tāds noilguma termiņš kā pamatlietā aplūkotais ir īpaši īss un praktiski nenodrošina visiem šiem pieteikumu iesniedzējiem faktisku iespēju iesniegt alternatīvās aizsardzības pieteikumu un attiecīgā gadījumā saņemt alternatīvās aizsardzības statusu. Tādējādi šāds termiņš nevar būt saprātīgi pamatots, lai nodrošinātu efektīvu pieteikumu šāda statusa iegūšanai izskatīšanas procedūras norisi.

47 Šo secinājumu turklāt nevar apšaubīt ar vajadzību nodrošināt atgriešanas procedūru efektivitāti, ciktāl pamatlietā aplūkotais termiņš nav tieši saistīts ar atgriešanas procedūru, bet ar pieteikuma par bēgļa statusa iegūšanu noraidījumu.

48 Tādējādi ir jāsecina, ka tāda valsts procesuālā tiesību norma, kāda ir aplūkota pamatlietā, var apdraudēt alternatīvās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju faktisku piekļuvi tiesībām, kas viņiem ir atzītas Direktīvā 2004/83.

49 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz uzdotajiem jautājumiem ir jāatbild, ka efektivitātes princips ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj tādu valsts procesuālo tiesību normu, kāda ir aplūkota pamatlietā un kurā alternatīvās aizsardzības pieteikuma iesniegšanai ir paredzēts piecpadsmit darbdienu noilguma termiņš, skaitot no dienas, kad kompetentā iestāde ir paziņojusi par patvēruma pieteikuma iesniedzēja, kura pieteikums ir noraidīts, iespēju iesniegt šādu pieteikumu.

Par tiesāšanās izdevumiem

50 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

Efektivitātes princips ir interpretējams tādējādi, ka tas nepieļauj tādu valsts procesuālo tiesību normu, kāda ir aplūkota pamatlietā un kurā alternatīvās aizsardzības pieteikuma iesniegšanai ir paredzēts piecpadsmit darbdienu noilguma termiņš, skaitot no dienas, kad kompetentā iestāde ir paziņojusi par patvēruma pieteikuma iesniedzēja, kura pieteikums ir noraidīts, iespēju iesniegt šādu pieteikumu.

[Paraksti]